

zaterdag 07 maart 2009

De meisjes van Badulla

Door AD KILLIAN

BADULLA - Terwijl in de haven van Colombo containers vol hulpgoederen staan weg te kwijnen, stroopt Gerrit Muis (61) uit Giessenburg zijn mouwen nog maar eens op om de noodlijdende bevolking van Sri Lanka de helpende hand toe te steken.

Hartverscheurend. De 10-jarige Shalini Mary werd door haar moeder in het weeshuis achtergelaten.

Het gloednieuwe weeshuis, dat is geadopteerd door de Van der Brugge-Römer Foundation in Sleewijk.

De keuken in het nog te renoveren deel van het weeshuis waar de oudste meisjes de karige maaltijden koken.

directe disciplines behoort.

In Badulla, een stad gelegen in het midden van het land moeten de vorderingen van de bouw van een weeshuis voor meisjes worden geïnspecteerd.

In zijn kielzog reist Piet van der Brugge (64) uit Sleewijk mee. Hij nam met zijn Van der Brugge-Römer Foundation de nieuwbouw en renovatie van het weeshuis voor zijn rekening. Het AD volgde het tweetal en zag hoe ontwikkelingsgeld uit het westen welbested op de juiste plaats en bij de juiste mensen terecht komt. Daar waar de nood het hoogst is.

Bij de poorten van het Sint Ursula's Convent in Badulla wordt het gezelschap met open armen ontvangen door overste Jerome (72) en zuster Jeyamalar (36). Het convent, dat zich bezighoudt met onderwijs en sociaal werk, ontfermt zich over het welzijn van 31 meisjes, die in het tehuis een veilig onderkomen hebben gevonden. Ongeveer de helft van de kinderen heeft geen ouders meer. De andere helft is in de steek gelaten of heeft ouders die niet meer in staat zijn voor hun kinderen kunnen zorgen.

Vorig jaar werd het weeshuis voor tweederde deel platgegooid. Er viel nauwelijks in te leven. Een nieuw weeshuis verrees. Het oudere deel wordt de komende maanden gerenoveerd.

Tijdens het avondmaal wordt duidelijk dat zusters van veel zaken verstand hebben, maar dat het ontwikkelen van een nieuw weeshuis niet tot hun

De kinderen pakken zelf alles aan: schoonmaken, koken en wassen

De aannemer, een 36-jarige ondernemer uit Badulla, Chris genaamd, lijkt een loopje te nemen met de zusters. Overste Jerome legt uit: „We zijn nu al bijna een jaar bezig en nog steeds zijn zaken niet in orde. De man wil niet luisteren”

Als het aan de overste ligt neemt een andere aannemer de klus over samen met de renovatie van het oude deel. Een lijst van in gebreken gebleven zaken wordt opgesteld.

De volgende dag wordt de aannemer op het matje geroepen. Hevig transpirerend en nerveus lachend zet hij zich aan tafel. Muis en Van der Brugge, van beroep projectontwikkelaar, weten waarover ze praten en draaien hem de duimschroeven aan.

Hij krijgt de kans binnen enkele dagen de mankementen te verhelpen. Zo niet dan wordt er geld ingehouden en gaat de renovatieklus aan zijn neus voorbij. Besloten wordt om een tweede offerte te laten maken. „Kijken of die goedkoper uitvalt”, zegt Muis. „Scheelt het veel dan kan hij naar de klus fluiten. Hij heeft zijn kans gehad en deze niet gegrepen.” Van der Brugge voegt daar aan toe: „Dat zou jammer voor hem zijn want hij heeft wel een gebouw neergezet dat staat als een huis. Maar afspraak is afspraak. En we kunnen de kinderen en de zusters niet langer laten wachten.”

De aannemer krijgt een nieuw contract onder zijn neus geschoven dat hij gedwee ondertekent. Moeder overste slaakt een zucht van verlichting nu het einde in zicht is. „Dit is niet mijn ding en de bisschop van Badulla laat het ook een beetje afweten.” Er wordt weer gelachen in het convent.

In het weeshuis heerst een opgetogen sfeer onder de meisjes. ‘Uncle Mouse’ uit Nederland is in het land en dat betekent feest en eindelijk weer eens een goede en gezonde maaltijd op tafel. De kinderen hebben voor hun weldoeners een programma samengesteld met zang en dans.

Voor het zover is, wordt de plaatselijke supermarkt bezocht en voor een weeshuis aan basale producten ingeslagen. Voor luxe is geen geld. Een stukje zeep voor ieder kind, waarmee ze een maand moeten doen. „Raken ze het kwijt dan moeten ze wachten tot de keer dat er weer geld voor is”, zegt Muis.

Voorts een stukje zeep per kind om de kleding mee te wassen en een tubetje tandpasta. Een flinke voorraad melkpoeder en een zak met appels verdwijnt in de winkelwagens. „Eén per kind. Fruit is een luxe-artikel. Dat krijgen ze anders nooit.”, legt Muis uit. „Wat koekjes. vitaminetabletten, medicijnen tegen koorts en infecties en het weeshuis kan er voorlopig weer een maand tegenaan”, zegt Muis. Zonder dat de zusters het merken laat hij een zak sinaasappels voor de kinderen aanrukken en haalt hij een doos met ijsjes uit de vriezer. „Dit is ongekende weelde.”

Gerrit Muis is trots op het weeshuis en ‘zijn meiden’. „Als ik hier kom en ik zie de dankbaarheid in

WAT KOST EEN WEESKIND

Voor € 15 per maand: drie maaltijden per dag.

Voor € 30 per jaar: kleding en schoeisel

Voor € 5 per maand: school

Voor € 23 per maand: beroepsstudie

hun ogen, dan weet ik waarvoor ik het allemaal doe. Iets mooiers is er niet.”

Die dag meldt zich een jonge moeder met haar 10-jarige dochtertje Shalini Mary aan de poort van het weeshuis. Zij kan niet meer voor haar zorgen. Haar vader heeft de benen genomen. Zuster Jeyamalar die in haar eentje verantwoordelijk is voor het reilen en zeilen in het weeshuis controleert haar papieren.

Een hartverscheurend tafereel speelt zich af. Shalini Mary staat er hulpeloos en verloren bij. Zij kijkt schichtig heen en weer en probeert een glimlach om haar mondje te toveren. Dan werpt ze met haar gitzwarte, amandelvormige oogjes een vragende blik richting haar moeder. Deze wordt ontweken en haar handje wordt losgelaten.

Muis relativeert: „Ze is hier in goede handen. Het komt wel goed met haar.”

Tijdens het feestmaal ter ere van de gasten uit Nederland vertelt overste Jerome dat het convent van de staat voor elk weeskind 500 roepies (circa € 3,50) per maand ontvangt. Voor de kinderen die nog een ouder hebben krijgen de zusters niets. Niet genoeg dus om de maagjes van de kinderen te vullen. Het bisdom draagt ook een handvol roepies bij maar het leeuwendeel van de verzorging van de kinderen is afhankelijk van schenkingen.

Ze krijgen drie keer per dag een maaltijd, die bestaat uit rijst, rijst, rijst en wat groenten. Vlees of vis komt op tafel als een weldoener dat schenkt. Van fruit bij een maaltijd is geen sprake.

Structureel komt overste Jerome € 250,- per maand te kort om de kinderen te voeden. Een keer per jaar krijgen de meisjes een jurkje aangemeten en schoeisel als dat nodig is. Ze volgen onderwijs in de naastgelegen Tamilschool. Behalve zij die te getraumatiseerd zijn door hun ervaringen met ouders. Zuster Jeyamalar: „Eigenlijk zouden zij psychische zorg nodig hebben, maar die is hier niet.”

Zuster Jerome: „Het komt voor dat familieleden hen na jaren komen claimen nadat ze gevoed en geschoold zijn om te worden uitgehuwelijkt of om te werken. Ze gaan graag. Op naar hun vrijheid. Het is zaak dat ze een opleiding hebben gevolgd of iets kunnen waardoor zij in hun onderhoud kunnen voorzien.”

Ondanks de armoede waarin de kinderen opgroeien maken zij een vrolijke en opgewekte indruk en zij gedragen zich welopgevoed. „Een kwestie van een strakke dagindeling”, zegt zuster Jeyamalar. „Opstaan, aankleden, ontbijten, wassen, schoonmaken, school, spelen, leren en naar bed. Alles volgens een vast patroon.”

„Kunnen ze bij ons wat van leren”, voegt Gerrit Muis lachend toe.

Voor meer informatie: www.projecthulpsrilanka.giessenburg.nl

Contact: projecthulp-srilanka@hotmail.com

zie ook:

[Geen roepie aan de strijkstok](#)

[Aantrekkelijke rente: SNS Plussparen tot 4,5%](#)

[Vraag nu aan!](#)

